



Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 7. Quorum conversiones sint difficiliores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

& iustum facit. Hoc potentia Divinae majus opus, quam creatio. Unde canit Ecclesia: *DEUS, qui omnipotentiam tuam parcendo maxime, & miserando manifestas.* Stella hic.

Hoc initium signorum. Jo. 2. 11. Initium in aqua in vinum, Christi virtute, conversâ: ut hoc primum, & tanquam vitæ agendæ, initium exigere videatur; animas nostras ad meliora converti. Sim. Cass. lib. 5. cap. 2. v. 7.

Lazare veni foras. Jo. 11. 43. Hæc vox Filii DEI signat magnam gratiam ejus, qui vocat peccatorem interius, per occultam inspirationem dicens: *veni foras*; id est, confitere peccata tua Sacerdoti. Haymo hom. in octava Paschæ.

Constat, quia majus est miraculum, prædicationis verbô, atque orationis solatiô, peccatorem convertere; quam carne mortuum suscitare: in ipso enim resuscitatur caro, iterum mortura; in illis verò anima in æternum victura. S. Greg. 1. 3. c. 17.

§. VII.

Quorum Conversiones sint difficiliore.

Num. I.

Doctorem.

Eccæ Magi venerunt ab Oriente Ferofolyam. Matth. 2. 1. De Pastoribus non dicitur id cum admiratione. Luc. 2. 16. Cur mirabilior Matthæo visa submissio, & conversio regum, quam veneratio opilionum? Resp. dicere vult Matthæus: cum plaulu celebrate miraculum, quod sapientes dedoceri, quod magi converti, & revocari à suis erroribus sunt passi: non tam novum hoc reputatur in pastoribus. Nam quod homines rudes, amusi, rustici, instrui se sinant, non multum habet admirationis; verum quod sapientes imbui toleret; quod doctus sit quis, idemque docilis; novum hoc, & perquam mirum est. Did. Niss. in Phœn. Græc. 1. 2. c. 1.

Exibat ad eum Ferofolyma, & omnis Judæa. Matth. 3. 5. Et Luc. 3. 10. 12. 14. *interrogabant eum turba &c. Venerunt autem & publicani &c. interrogabant autem eum & milites.* Videns verò sanctus Præcursor, & Sadducaos, & Phariseos, emendandæ vitæ cupidos ad se venire; cum ingenti admiratione eos asperis verbis appellavit Matth. 3. 7. *progenies viperarum! quis demonstravi vobis fugere à ventura ira?* Novatimus: non miratus est, quod alii ex populo accederent. Difficile videbatur Joanni, salutis viam didicisse Sadducaos, & Phariseos; quia aliorum doctores erant. Hinc est, quod ad Deum citius idiotæ convertantur, quam scioli; & qui sibi sapientes esse videntur. Did. Niss. in Phœn. Græc. 1. 2. c. 1.

Quod si salvanuerit, in quo salietur? Matth. 5. 13. S. Hier. Si Doctor erraverit, quò aliò doctore emendabitur? Denotatur per hoc non impossibilitas, sed difficultas. Observat Albert. M. quod Christus nullum alium tra-

xit ad se per tam longam sermonem, ut Nicodemum Jo. 3. 1. &c. Unò verbô vocavit pificatores. Matth. 4. 19. Erat scilicet Nicodemus magister in Lege, senio confectus in suis opinionibus. Sylv. hic. q. 7.

Quærit S. Jo. Chryf. 1. 2. c. 1. cur Paulus, cum initio Saulus vocaretur, post conversionem, mutato nomine, appellatus fuerit Paulus; qualem se in omnibus epistolis suis vocavit: *Paulus servus Jesu Christi; Paulus Apostolus Christi*; ab ea nuncupatione literas suas, præter ultimam, omnes orditur. Cur Spiritus sanctus ei nomen suum permutavit? Resp. Chryf. quemadmodum Dominus, qui servum mercatus est, ostendere volens, se Dominum servi, nomen illius mutat; ita & Spiritus S. fecit; ubi Paulum captivum accepit, vocabulum ejus mutavit; ut etiam inde disceret Paulus; se habere Dominum: nominum enim impositio, Domini signum est, & præcipuum. Hæc ille de conversione Pauli. Nota hic illa verba: ut etiam Paulus disceret, se habere Dominum. Quis erat Paulus, ut ad eum modum erudiendus esset, esse alium, qui illi imperare posset? fuitne princeps, rex, Monarcha? palam est, nihil horum fuisse. Erat sapiens, doctus, eruditus. Ipse fatetur Act. 22. 3. *eruditus juxta veritatem paternam Legi.* Et ad Gal. 1. 14. *proficiebam in Judaismo supra multos coetaneos meos.* Gloriosior triumphus est, qui de convertis doctis agit, quam qui de superatis regibus reportatur. Columba simplex revertitur in arcem; non corvus; qui, teste Farnesio, Mercurii ales. Did. Niss. in Phœn. Græc. 1. 1.

Num. II.

Principum, & Potentium.

Steteruntq, Sol, & Luna. Jos. 10. 13. Innumera penè miracula DEUS fecit per viros justos; hoc tamen super omnia Scripturæ, & doctores extollunt. S. Chryf. hom. 27. in ep. ad Hebr. ille, qui deortum erat, superioribus imperabat. Hoc etiam illo opere Moyfi majus est. Quid ita? non enim æquale est, mari imperare; & eis, qui in caelo sunt. Magnum quidem illud est, & valde magnum; veruntamen nihil simile. q. d. difficillimum est, principes viros ad virtutem inflectere, & præstandum obsequium DEO: Celeberrimum hoc est miraculum, longeque mirabilius; quam si multitudinem pauperum ad vitam ducas. Pinna in Eccl. 13. Ethol. 246.

Quingue Satrape Philistinorum videntur, & reversi sunt in Accaron. 1. Reg. 6. 16. Hi ita suis erroribus excoecati erant; ut videntes sanctitatem arcæ, tantis prodigiis confirmatam, adhuc nihilominus, non ad Bethsames domum solis pergerent, se Deo in perpetuum servitutem tradituri; sed ad tuas tenebras, & idololatriam, redirent. Dion. Carth. per quinque Satrapas istos ritè designantur filii sæculi, nobiles, & potentes secundum carnem; delectationibus quinque sensuum dediti; qui, etsi audiant verba Dei, videntque exempla justorum, & miracula omnipotentis agnoscant; raro tamen, &

pauci, convertuntur ad Dominum. Mendoza in 1. Reg. 6. v. 16.

Velum templi scissum est. Matth. 27. 51. Quid tunc? Centurio, & qui cum eo erant custodientes Jesum; visò terra motu, & his, quae fiebant, timuerunt valde, dicens: *verè Filius DEI erat iste!* Quid Principes Sacerdotum? *Illudentes cum scribis, & senioribus, dicebant: alios salvos fecit, seipsum salvare non potest.* Theophylact. Centurio, homo Ethnicus, signis credit cum his, qui secum erant; Judæi autem, qui Legem, & Prophetas, audierant, increduli manent. Naxera in Jos. 16. §. 14.

Num. III.

Aliorum.

Magi Matth. 2. 2. qui prodigia non viderant, vel unicum stellæ miraculo percussi; at sacerdotes miraculis assueti, nec sole miraculose eclypsato, percelluntur. Luc. 23. 44. Naxera in Jos. 16. §. 14.

Superbus homo difficulter corrigitur: cibus enim, in quo nimis est de sale, quasi perditus est. Sed non ille, in quo parum est; quia potest apponi. Sic homo superbus, qui nimium habet de sensu, non est flexibilis. Geminiani l. 9. *similit.*

§. VIII.

Motiva

Convertendi peccatores.

Ex Veteri, & Novo.

E*Duxit me de lacu miseria, & de luto scæcis, & statuit supra petram pedes meos.* Pf. 39. 3. Prius de luto pravitatis educitur; ut ejus pedes per fidem in petra solidentur: Sed quia rectam fidem recta subsequi debet operatio, gressus ejus directi sunt; ut post directionem gressuum, id est, post perfectionem boni operis, in ore acciperet etiam novum Canticum prædicationis. S. Greg. in Ezech. hom. 9.

Sicut turris David collum tuum. Cant. 4. 4. Collum caput, & membra, connectit. Unde per collum designantur, qui vel prædicatione, vel adhortatione, alios convertunt, & Capiti Christi jungunt. Rich. à S. Vict. hic.

Ideo missus sum. Luc. 4. 43. Prophetam missum viduæ de gentibus, divinum dicimus esse sermonem, ac prædicatorem; qui semper mittitur animæ, quam ab æterno prædestinavit omnipotens; ut pascatur, non necessitatis pane, sed conversionis delectatione. Nam sicut cibus Christi est, ut voluntatem Paternam perficiat, Jo 4. Sic & omnium prophetarum &c. est cibus; ut hi, ad quos mittuntur, illam inculpate perficiant. Sed primo petitur aqua in vase; lacrymæ scilicet in mensura, pro compensatione delicti. Sim. Cassi. l. 9. c. 12.

Esca justorum, est conversio peccatorum; de qua dicitur Jo 6. 27. *operantur non cibum, qui perit; sed qui permanet in vitam æternam.* S. Greg. moral. l. 31. c. 22.

Quos iterum parturio. Gal. 4. 19. Natus semel illos parturierat in prima conversione. Unde conversio hominis partus dicitur. Job 39. 3. *incurvantur ad fœtum, ut pariant.* S. Thom. hic lect. 6.

Ex Patribus.

Gaudium, quod percipimus, quando alii qui ex eis correcti in melius commutantur, & Sanctorum societati copulantur; nulli gaudio in hac vita, comparari potest. S. August. ep. 141.

Est maximum, & perfectissimum, bonum; quando à male faciendo, & à re male gerenda, ad virtutem, & bonam actionem, possit quis aliquem traducere. Clem. Alex. l. 1. Strom.

Quis unquam ambiget? supremæ dilectionis esse; omni studio, atq; operâ, ad cognitionem veritatis, & obsequium Dei, errantes homines revocare. Id. l. 10. c. 25.

Pascit sanctos Doctores, quodammodo & Angelos, qui convertit se à peccatis. Linteum Petri. V. Beda in Levit. c. 4.

Hoc habent in virtutibus proprium, qui verè Christiani sunt: quod omnes velent ad Christum converti; & gaudent de conversis, & dolent de averfis. Sim. Cassi. l. 9. c. 18.

Miscellanea de Conversione.

Si quis vult venire post me, abneget semetipsum &c. Matth. 16. 24. Semetipsum abnegat, qui mutatur ad meliora; & incipit esse, quod non erat. S. Greg. in Ezech. hom. 10.

Exiit primo mane &c. Matth. 20. 1. Nulla non hominum ætas apta conversioni. Prudentissimè primâ horâ, id est, in pueritia ad propriam vineæ culturam properabis: qui præcoces fructus expeit; qui ait: *Snite parvulus venire ad me.* Matth. 19. 14. At si pueritiam possederit otiositas; adolescentia ligonem accipiat, Flores ætatis immaturos, & acidos fructus parturiere? virilis ætas maturos exponat. Maturi fructus maturam decent ætatem, ais? saltem ergo in senectute ad operationem vineæ perge. An putas, patremfamilias circa undecimam horam exiturum fuisse, si inepta ad conversionem, vel decrepita ætatis infirmitas? *Ite & vos in vineam meam.* q. d. vel in ultimis respicite. S. Fulgentius ep. 7. c. 10. Si aliquam ætatem judicaret Dominus conversionis remedio ineptam, non diversis temporibus operarios vocaret ad vineam: in diversitate quippe horarum accipitur ætatum diversitas. Ecclæ. 3. 1. *Omnia tempus habent.* Dictumne uspiam, tempus poenitendi, & tempus non poenitendi? S. Fulgent. cit. c. 9. semper DEUS delectatur conversione nostrâ; nec tempus hujusmodi, quamdiu in hac vita est, posuit, quò propitiari conversio non possit. S. Chryl. hom. 2. in Pf. 50. Occidisti? poenitere: vulneratus es? adhibe tibi curam; dum visis, dum spiras; etiam in ipso lecto positus; etiam si dici possis exanimatus. Non impeditur temporis angustia misericordia Dei. Escob. 1. 5. parab. Chr. sect. 4. obf. 3.

Primo